

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

til at hugge mere i Skove end normalt bliver naturligtvis ikke en generel Pligt, der bliver lagt paa alle Skove; thi der er meget stor Forskel paa, hvordan de forskellige Skove ser ud, hvor meget der er hugget i dem. Hvis det bliver nødvendigt — jeg gentager udtrykkeligt: hvis det bliver nødvendigt — at paabyde saadan Pligthugst, maa der tages Hensyn til de enkelte Skove. Men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der udtalte, at Forstmænd og andre skovkyndige Mænd havde den Opfattelse, at det var Statsskovene, der kunde hugges mest i, at jeg kunde fristes til at minde det ærede Medlem om Ordet, der staar i Skriften, og som passer her, synes jeg: Hvi ser du Skæven i den Broders Øje, men Bjælken i dit eget bliver du ikke var! Jeg er jo ikke helt sikker paa, at denne Bedømmelse uden for Statsskovene er helt uden Egeninteresse, men jeg er enig med det ærede Medlem i, at naturligvis skal Statsskovene heller ikke gaa fri for nogen som helst Pligthugst, som det bliver nødvendigt at gennemføre.

Skattespørgsmaalet har jo været til Behandling i de kyndige Kredse her og hos Skattemyndighederne. Jeg er ganske enig i, at der bør være en betydelig Lettelse for Pligthugst; men jeg er ikke helt sikker paa, at man helt kan fritage for Indtægtsskat, for hvad vilde der saa ske? Der vilde ske det, at man aldrig fik Indtægtsskat af det, der hugges ekstra. Derfor vil jeg tro, at det er rigtigt, at man fritager for Ekstraskatter, saa at de vedkommende ikke kommer højere op i Skalaen, og jeg vil ogsaa tro, at det er rigtigt, at man fritager for en Del af Indtægtsskatten; men helt fritage for det vil jeg dog mene er noget tvivlsomt.

Det ærede Medlem Hr. Sønderup spurgte ogsaa om Arbejdskraften. Det er indlysende, at hvis der bliver sat den fornødne Gang i Tørveproduktionen rundt omkring i de tørverige Egne, saa er det nødvendigt, at der bliver tilført disse Egne Arbejdskraft fra Byerne, hvor der er Arbejdsløshed. Det er ubetinget nødvendigt, at en hel Mængde Arbejdere i Byerne rejser ud til Tørvemoserne, for ellers kan Arbejdet simpelt hen ikke overkommes. Det saa vi ogsaa under den sidste Krig. Der var en meget stor Flugt, eller hvad man vil kalde det, fra Byerne ud til Tørvemoserne, og jeg vil haabe, at det samme vil blive Tilfældet denne Gang. Det vilde dog være ganske urimeligt, om Tørvemoserne ikke skulde blive udnyttet fuldt ud,

fordi man ikke fik den nødvendige Arbejdskraft derud, naar vi samtidig har en betydelig Arbejdsløshed.

Det ærede Medlem omtalte dernæst Brændselsfordelingen, som eventuelt kan blive nødvendig, og henstillede, at man tog det paa den Maade, at hvis det bliver nødvendigt, skal man i alt Fald ikke begynde med at fordele Tørvene, for det er dem, der daarligst kan taale Transporten ved en saadan Fordeling. Det er vist rigtigt, at det, det gælder om først og fremmest at fordele, hvis man skal gaa til en saadan Fordeling, det er det udenlandske Brændsel og dernæst Brunkul og Brænde — det var den Orden, det ærede Medlem nævnte med Hensyn til Fordeling. Jeg tror i øvrigt ikke, der er Grund til at tro, at enkelte vil overforsyne sig, saaledes som nogle nærer stor Ængstelse for. Med de Priser, der er paa Brændsel, tror jeg ikke, Fristelsen i saa Henseende er saa stor. Paa den anden Side vil jeg indrømme, at hvis det viser sig, at store Villaer og andre herskabelige Boliger forsyner sig ud over et Aars Forsyning, navnlig med Brænde, vil det vist ikke være helt urigtigt, at man sikrede sig en Del deraf til Folk, som maaske slet intet har. Jeg er, som sagt, af den Opfattelse, at der ikke er saa stor Fare i saa Henseende, men derfor kan det alligevel være rimeligt at have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold og muligvis til sin Tid undersøge det nærmere for og saa derigennem nærmere at regulere Forsyningen.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nævnte et andet Spørgsmaal, dette nemlig, at dersom Staten paalægger Pligthugst og Pligtgravning af Tørv, hvad man nu vil kalde det, saa bliver man nødt til, hvis de paagældende ikke kan afsætte Varerne, da at garantere dem en vis Pris. Det er vist ogsaa rigtigt, og derfor mener jeg, man bør gaa den Vej at fastsætte Maksimalpriser af en saadan Højde, at det kan betale sig for de paagældende at hugge Brænde og grave Tørv, men dog ikke højere, end at det bliver saa nogenlunde overkommeligt for dem, der skal købe. Jeg er helt enig i, at dersom man fastsætter Priser, saa det daarligst kan betale sig for de paagældende at hugge Brænde eller grave Tørv, kan man ikke vente, at de private vil gaa i Gang med saadan Produktion. Saa maa man gennemføre Pligthugst og Pligtgravning; dette medfører et meget stort Administrationsapparat, og Udgifterne hertil kan meget hurtigt løbe saadan op, at den Bespa-